

Kom met je soldaten en je technologie.

Ze zullen je niet baten als zij de leeuwen zien.

Ze zullen je verlaten al zijn ze nog zo groot.

Want zij wensen het leven en wij gaan liever dood.

Blanke tirannie – Abou Hafs (Fouad el Bouch)

Ze zaten voor het eerst bij elkaar, ze hadden elkaar weten te vinden binnen de versleutelden kanalen van IS. Al jaren geleden was dat gebeurd, daar kwamen ze elkaar voor het eerst tegen in een van de chatkanalen die erg pro IS was van aart. Ze hadden elkaar hiervoor nog nooit in het echt gezien, en nu na al die jaren, waren ze dan bijeen. Na al die jaren via de virtuele wereld hun gedachtes en soms ook hun lief en leed met elkaar te hebben gedeeld, zaten ze nu bijeen bij elkaar. In vertrouwen waren ze bijeen gekomen. Ze vonden dat er maar wat moest gebeuren, een daad moest worden gesteld. Een daad die het land waar ze geboren waren naar hun mening allang had verdient.

De moord op Theo van Gogh en de aanslag op die ene tram in Utrecht was nog niet erg genoeg voor ze, dat waren maar speldenprikjes die met de loop van tijd weer vergetelheid raakte. Daar waren ze het wel allemaal met elkaar overeens. De ongelovige vergat heel gauw, vandaag in het nieuws maar morgen alweer vergeten, zo werkte het in het brein van een in hun ogen smerige heiden.

Ze hadden het hiervoor er al vaker met elkaar erover gehad, en daar stonden ze allemaal hetzelfde in; er moest een daad worden gesteld, die niet naar de vergetelheid raakte in de loop der tijd, een daad die voor altijd zal worden herinnerd door de ongelovigen, de vijanden van Allah. En daarvoor zaten ze bij elkaar. Voordat ze bijeen kwamen had Faysal een handigheidje ingebouwd, een zekerheidje dat er niet opeens iemand op de proppen kwam die zich anders voordeed dan dat hij eigenlijk was. Zij allen die nu bij hem in de huiskamer zaten, had hij de eed van loyaliteit aan de leider van IS laten zweren binnen zijn eigen privé kanaaltje op telegram. En dat deden ze, alle drie, inclusief hijzelf. Nee vandaag waren het niet meer die personen die zich verscholen achter hun telegram pseudoniemen, nee vandaag, wist hij: was het de dag van de waarheid, de dag dat de eventuele maskers bij hen echt afgingen. En daar zaten ze dan voor zijn neus, Hakim was naast hem de enigste die vanaf zijn geboorte al een moslim was, de andere twee waren bekeerlingen Mees en Milan heette deze twee nog in de tienerjaren verkerende jongemannen, die respectievelijke vier tot drie jaar geleden waren bekeerd tot de islam.

Ze hadden wel allebei een islamitische naam aangenomen, want met hun voornamen die ze van hun ongelovige ouders hadden gekregen, daaraan wilde ze zo weinig mogelijk aan herinnerd worden. Mees had na zijn bekering de geprezen naam van de profeet Mohammed aangenomen, Hamid en Milan noemde zich na zijn bekering Izz al Din, omdat die naam stond voor de macht van het geloof waartoe hij zich bekeerd had.

Wat Faysal ook al gelijk opviel bij hun binnenkomst was dat alleen hij en Hakim een baard hadden. De bekeerlingen weer niet. En op het moment dat hij er naar vroeg, zei Izz al Din gelijk tegen hem: ‘Aangezien we plannen gaan smeden die niet geopenbaard mogen worden eer de dag der openbaring, wil ik zo min mogelijk opvallen’

De andere tiener die Faysal op achttien jaar inschatte knikte nu alleen maar volmondig met zijn broeder der bekering mee.

Hij nam genoegen met het antwoord. Hakim zei, dat hij die gedachte van zijn jongere broeder wel begreep. ‘Teveel opvallen is ook niet goed in het prille begin fase van ons plan’, zei hij op een zakelijke en heel rustige toon.

Faysal knikte alleen maar en schonk de Marokkaanse munt thee in de glazen van zijn broeders van het geloof. Het was voor hem wel enigszins spannend, voor het eerst waren ze dan bij hem en zagen ze elkaar in levende lijve, maar om er helemaal zeker van te zijn dat hun intenties goed waren, had hij nog een zekerheidje ingebouwd.

Vandaag zouden ze allemaal voor het oog van de camera en de microfoon alsnog hun baya geven, omdat er dan helemaal geen uitweg meer mogelijk was. Want hij wist ook, wie trouw zwoer in Nederland aan de Islamitische Staat is per definitie al strafbaar. En onder de dreiging van de eed te openbaren op een van de open kanalen van de sociale media, had hij hen allen in zijn macht.

Dit was een truckje dat hij had geleerd van de onderwereld, de Mexicaanse drugsmaffia, want die werkte alleen maar via deze weg, elk bendelid werd daardoor gehanteerd door het kartel waarvoor hij of zij werkzaam is, op die manier wisten de bazen van het kartel dat ze daardoor wel trouw aan het kartel zouden blijven. Ze legde dan wel geen eed af, toch was er altijd wel iets waarmee ze een lid van hun eigen groep mee konden chanteren.

Dit was iets wat hij eergisteren nog had bedacht, iets wat hij nog niet had verteld aan de rest van de groep. Hoefde ze ook niet te weten, dacht hij opdat moment dat hij eraan dacht. Het was zijn initiatief, dus hij was de emir van de groep. En gezien zijn broeders was hij met zijn dertig jaar dan ook wel gelijk de oudste van deze cel in oprichting, die hij zo klein mogelijk wilde houden. Want verraad lag altijd op de loer wist hij uit ervaringen die hij had gelezen binnen de versleutelde kanalen van IS

Hij keek ze even allemaal goed aan, de anderen hadden het nog geen eens door maar hij wist dat hij ze gehard moest maken. Hun ziel moest een pantser krijgen, een pantser dat de weg om iemand te doden meer makkelijker moest maken. Executie video's waren

daarvoor het geschikte materiaal dacht hij nu. Zoveel mogelijk laten zien, dat maakt het pantser om de ziel harder en het vergemakkelijkt de weg om te doden. Wist hij uit ervaring. En die ervaring bestond uit het dat hebben gehoord van een of andere deskundige, een ongelovige deskundige weliswaar die dat es een keer vertelde op televisie. Maar hij ging er voor het gemak er maar vanuit dat deze ongeluierde muts daarin gelijk had.

‘Laten wij straks, als ultiem bewijs dat wij trouw zijn aan onze Emir nogmaals onze Baya geven voor het oog van de camera, een voor een, oké?’

Nadat hij dit had gezegd keek hij ze stuk voor stuk aan, want het was nu om te ontdekken wat voor vlees hij echt in de kuip had. Een eventuele informant, infiltrant van een van vele inlichtingendiensten in dit land, zou nu bij deze vraag, bij dit voorstel door de mand vallen.

Alle drie knikte ze instemmend met zijn plan. Gelijk stond Hamid op en zei gelijk heel standvastig tegen hem terug: ‘Waar is die camera, waar is de microfoon, laat mij als eerste de eed van trouw aan onze leider uitbrengen’

Niet veel later had Faysal de camera geïnstalleerd, hij wilde het professioneel doen, niet zomaar een filmpje dat op zijn telefoon zou worden opgenomen, geen sporen achterlaten voor de vijand, mocht het gelijk fout gaan. Ja hij was op alles berekend, nu zij zo bijeen waren voor het prille begin fase van een project dat dit land nog lang zou moeten heugen.

‘Ik geef mijn baya aan Amirul-Muminin, de Kalief van de moslims, de Mujahid Shaykh Abu Hafs al-Hashimi al-Qurashi (moge Allah hem behouden), en ik beloof te luisteren en hem te gehoorzamen, in tijden van vreugde en afkeer, en in tijden van ontbering en van gemak, en dit zal ik onbaatzuchtig doen; en om het bevel van degenen met autoriteit niet te betwisten, tenzij ik de schaamteloze kufr zie. Allah is getuige van deze eed die ik nu heb afgelegd, want onder zijn ogen en zijn oren heb ik deze eed afgelegd’

En terwijl Hamid dit zei hief hij heel strijdvaardig een koks mes in de lucht met zijn ene hand, terwijl hij in zijn andere rechterhand het logo van IS op zijn mobiele telefoonscherm liet zien.

Na deze woorden keek de roodharige tiener de andere aan, de trots straalde van zijn gezicht af. Dat deed Faysal goed. Want aan die blik kon hij zien, dat hij voor hem niks te duchten had. En nu de anderen, dacht hij alleen maar.

‘Mag ik je mobiele telefoontje?’ Vroeg de andere tot de zuivere islam bekeerde tiener nu aan Hamid ‘Ik heb hem niet op mijn mobiele telefoon staan, maar ik wil de vlag der vlaggen wel tonen tijdens mijn baya’

Hamid gaf gelijk zijn mobiel aan Izz al Din die daarna gelijk naar de plek liep alwaar zijn broeder in het geloof voor de camera stond. Ook hij pakte het mes in zijn hand en legde zo op die manier strijdvaardig zijn eed van loyaliteit aan de leider van IS af. Na hem kwam Hakim en ook die deed het op deze wijze en na hem deed Faysal het die na het afleggen van de eed, heel stoer een snij beweging langs de keel maakte met zijn mes.

Nadat hij dat had gedaan haalde hij opgelucht adem, want hij wist, dat ze nu alle drie in zijn macht waren, mocht er nog eentje opeens gaan twijfelen.

Ze keken elkaar allemaal goed aan, hun tweede glas met Marokkaanse muntthee was net ervoor ingeschonken. Faysal keek zijn broeders een voor een aan en zei nadat hij ze allemaal een voor een goed had aangekeken: 'We zijn hier bijeen om het plannen van een daad, die zo daadkrachtig is, dat deze voor eeuwig in het geheugen blijft zitten van de smerige heidenen die in dit land van ongeloof wonen'

Gelijk haakte Hakim in en zei gelijk erop volgend terug tegen Faysal: 'Het is wat ze verdienen die daadkrachtige daad, waarvan de uitkomst als kauwgom gekleefd in hun geheugen blijft zitten'

Nadat Hakim dat had gezegd keken de twee jongste aanwezigen onder hen elkaar lachend aan. Aan hun gezichtsuitdrukking kon Faysal zien dat ze bijna er naar hunkerde om deze daad ter uitvoer te brengen. En zij allen wisten, bedacht hij zich. Dat de weg naar Allah hierdoor nog nooit zo makkelijk zou zijn voor ze als het uiteindelijke plan ervan ten uitvoer zouden brengen. Want hij wist net als zij zelf, dat dit dan ook gelijk hun laatste daadkrachtige daad zou zijn die ze in naam van het geloof zouden uitvoeren.

Diverse aanslagdoelen in de diverse steden van Nederland vlogen hem nu door het hoofd. En misschien dacht hij, was dat niet alleen bij hem, maar ook bij zijn broeders van het geloof.

Hij was eigenlijk benieuwd of, als hij het aan ze zou vragen, met welke doelwitten zij allemaal zouden mee aankomen zetten. Zou het alleen maar beperkt zijn tot deze stad waar ze allen geboren en getogen waren, of reikte hun blik naar andere steden, grotere steden met meer interessantere doelwitten dan die in Haarlem aanwezig zouden zijn als ze hier een aanslag zouden uitvoeren.

Hij zelf dacht meer aan een groot evenement in de hoofdstedelijke stad van dit land. Koningsdag of, tijdens de pride als de bootjes bomvol stonden met dansende Godslasteraars en zondaars die daarmee de Schepper van alles dat was en is, uitlachte om alles wat Hij had geschapen en nog steeds creëerde.

Voor even keek hij de jongste van het gezelschap aan, Hamid, die naar zijn mening wel het meest felste was van dit groepje aan broeders wat hij om zich heen had verzameld. 'Hamid', zei hij tegen hem. En terwijl de jongeling naar hem opkeek, vroeg hij gelijk aan hem: 'Heb jij al een doelwit in gedachte om die dan te bestempelen als aanslagdoel?'

Met een glimlach op het gezicht keek Hamid hem nu aan en zei op een heel rustige, maar bloedserieuze toon tegen hem: 'Meerdere broeder, meerdere'

Hamid keek hem hierbij aan met een blik van standvastigheid in de ogen. Een blik die zei, dat hij al wist welk doel het zou worden om blijvend te worden herinnerd aan een van de uitvoerders van een daadkrachtige daad die gesteld moest worden.

‘Vertel broeder, laat ons niet langer in spanning’, zei hij nu alleen nog maar tegen hem, terwijl de rest van de aanwezigen Hamid nu alleen maar met grote ogen van interesse aankeken.

‘Een trein met chemische goederen laten ontsporen op het traject Hilversum Amersfoort’

‘Vlak bij het mediapark!’ Schreeuwde Hakim hem nu verbaast toe.

Hamid knikte nu alleen maar en zei gelijk tegen hem terug met een bloedserieuze blik in de ogen: ‘Misschien net er voorbij het liefst op het gedeelte waarbij de trein zo links en rechts van hem een woonwijk passeert’

‘Dan maak je meer slachtoffers’

‘Juist’, zei Hamid gelijk standvastig terug tegen zijn bekeerde broeder.

‘Hoe kom je op dat idee?’ Vroeg Faysal gelijk aan hem.

‘Gelezen in de krant dat er nog al weerstand tegen was, dat een dergelijke trein langs Hilversum heen dendert’, antwoordde Hamid kalmpjes terug

‘Ken je het traject, broeder?’ Vroeg Hakim hem gelijk.

‘Nee’, zei Hamid nu alleen maar kortaf. terug

‘Best wel een goed idee, om zo’n trein te laten ontsporen, die sla ik op in mijn eigen geheugenschijf die in mijn hoofd zit’, zei hij gelijk terug.

‘En wat zijn je andere doelen broeder?’ Met grote ogen van nieuwsgierigheid keek Izz al Din hem nu aan nadat hij dat aan hem had gevraagd.

‘Amsterdam’, zei hij nu alleen maar tegen hem terug zonder ook maar een enkel doel te specificeren.

Faysal dacht eventjes gelijk aan wat voor mooie doelen daar in het verschiet lagen als ze daar zouden toeslaan. Maar al gauw kwam hij alleen maar uit op de doelen die al reeds eerder door zijn hoofd heen waren geschoten. Hij moest toegeven, erg creatief was hij niet met het bedenken van doelen en de wijze waarop de aanslag opdat doel zou worden gepleegd. Voor even schaamde hij zich diep, maar hij liet het niet merken aan zijn broeders dat hij zich hiervoor schaamde, voor die leegte bij hem opdat gebied.

‘En jij broeder Izz al Din, heb jij al ideeën?’

‘Mijn idee is weersafhankelijk en afgezien van dat, betwijfel ik of het vanaf het begin dat ik er aan dacht wel eigenlijk überhaupt wel een goed idee was omdat doel wat ik op het oog had te bestempelen als aanslagdoel nu ik hier zit’

‘Elk idee is goed broeder, elk idee dat de Kufar pijn doet, hem in het hart steekt, is een goed idee’, zei Faysal gelijk op een rustige en vriendelijk toon terug. Waarna hij er gelijk bij zei: ‘Zelfs als ze seizoen afhankelijk zijn, want elk jaargetijde is een goed getijde om ongelovige der mate zoveel pijn te doen dat ze het daarna ook nooit meer zullen vergeten’

De andere twee aanwezige broeders in het geloof knikte nu alleen maar instemmend naar Izz al Din. Ook hij werd nu met nieuwsgierige ogen aangekeken, die maar een ding verlangde van hem; het openbaren van zijn doelwit.

‘Oké’, zei hij gelijk op het moment dat hij hun blikken van nieuwsgierigheid bij ze ontdekte. ‘Ik dacht eerder aan een aanslag op het strand van Bloemendaal aan Zee. Bij die strandtenten, waar ze zo nu en dan in het weekend van die feestjes hebben die druk worden bezocht’

Hakim keek hem nu even goed aan en aan zijn gezichtsuitdrukking kon Faysal aflezen dat hij even goed nadacht over hetgeen er net was geopperd.

‘Eigenlijk geen slecht plan’, zei Hakim alleen maar terug na een korte stilte van zijn kant.

Ook Faysal moest er nu even heel goed over nadenken. Het klonk niet echt als een plan dat voorhandlegende was. Welke rechtgeaarde ware gelovige, ware strijder van Allah zou met dat doel op de proppen komen.

‘Is een dergelijke aanslag tijdens het weekend dat de formule 1 daar wordt gehouden misschien niet ene betere optie? Meer kans op nog meer doden en gewonden bij dat festijn dan enkele en alleen op Bloemendaal strand toe te slaan met zijn vieren’, zei Faysal nu tegen hem terug.

Izz al Din keek hem nu stilgevallen aan. Voor even leek hij zich nu wel te schamen voor het oorspronkelijke plan waarmee hij op de proppen kwam. ‘Dan moeten we toeslaan op Zandvoort, in het centrum van het dorp’, zei hij nu alleen nog maar op een zakelijke en bloedserieuze toon tegen hem terug.

‘Of gewoon als we met zijn vieren toeslaan, ieder op een aparte locatie, dat veroorzaakt de meeste paniek en doden en gewonden natuurlijk’, zei Hakim gelijk erop heel enthousiast tegen hem terug. De glimlach die hij erbij op zijn gezicht had zei Faysal heel veel. Als het aan Hakim lag, dan zouden er die dag veel meer doden en gewonden vallen dan de aanslag in Parijs die in verschillende delen van die stad op diezelfde vrijdag avond werden gepleegd.

‘En jij Hakim, heb jij al een idee, een doelwit waarvan je zegt, daar kan je wat mee voor in de toekomst’

Hakim keek Faysal nu alleen nog maar zelfverzekerd aan.

Faysal dacht even heel goed na. Hij had alle tijd, een paar dagen vrij van het werk. Even een paar dagen geen stukken vlees in zijn handen voelen die zo haram, onrein waren als de pest. Voor even niet in alle vroegte naar het vleesverwerkingsbedrijf in Uitgeest. Nee hij had nu even mooi een aantal dagen de tijd om alles te laten bezinken dat gisteren was geopperd aan hem. Zeker tot aankomende maandag had hij er de tijd voor. Hij dacht nog even extra na over hetgeen Hakim had geopperd. ‘Een aanslag die zou blijven hangen in het geheugen van een ongelovige, een aanslag die ten allen tijden een symbolische was, die zou worden gepleegd op een doel dat kenmerkend was voor deze samenleving’

Toen hij aan hem om meer duidelijkheid erover vroeg, kwam Hakim eigenlijk aan met dezelfde aanslagdoelen die hij ook voor ogen had.

Eigenlijk werd er na het opperen van diverse doelen niet meer gepraat over het verdere plannen van een aanslag op wat dan ook. Laten bezinken, had hij ze nog gezegd. Maar hij wist wel dat de eerste stappen waren genomen om de volgende keer dat ze bijeen waren, weer verder te gaan met het plannen van een gebeurtenis die in het geheugen van de inwoners van dit land zou worden gegrift.

‘We mogen niet al te veel opvallen nu’, had hij nog uitdrukkelijk tegen ze gezegd voordat zij allen het huis van hem verlieten.

Allen hadden daarmee ingestemd, niemand maar dan ook niemand zou vanaf die dag dat ze voor het eerst bijeen waren van levenspatroon veranderen.

‘Allah vergeeft al mijn zonden, dus waarom zou ik nog?’ Had Izz al Din nog tegen hem gezegd voordat hij het huis verliet. Hij wist niet wat hij ermee bedoelde maar om gelijk aan hem om nadere uitleg te vragen, daar had hij geen zin in. Waarom zou hij, zelf was hij in het dagelijkse leven ook niet zo’n strikte moslim, immers hij wilde niet opvallen als aanhanger van Islamitische Staat. De mensen een rad voor het oog houden was daarom de beste oplossing om te voorkomen dat hij als moslim direct in het verdachte bankje werd geplaatst.

Die trein, dat idee leek hem wel wat. Misschien, dacht hij nu, moest hij maar es naar Hilversum afreizen, zover was het toch niet rijden vanaf zijn huis in het Haarlemse Schalkwijk. Binnen een uurtje zou hij er zijn, dan zou hij via de snelweg Hilversum-Zuid binnen rijden en vanuit daaruit zou hij rechtdoor naar het centrum van die gemeente tuffen. Hij wilde met eigen ogen wel es die spoorlijn zien, te voet of gewoon er langs rijdend met de auto.

Een beetje een voorverkenning doen voor iets wat nog geen eens zeker is dat er gebeurd zou op zich niet zoveel kwaad kunnen, dacht hij nu alleen maar. Maar voordat hij ging zou hij alleen nog even snel kijken of erop het internet info was te vinden ten aanzien van een mogelijk treinongeluk met een trein aldaar dat gevaarlijke stoffen vervoert. En ja hoor hij tikte de zoekwoorden ervoor in en plots werd hij geconfronteerd met een oud krantenartikel van het plaatselijke sufferdje dat in tweeduizend vijftien was geschreven. Hij las onder meer: **„De goederentrein vervoert een brandbare stof en verschillende andere onbekende gevaarlijke stoffen”. En verder: „Een spoorketelwagon met een toxische (giftige, red.) stof scheurt bij het kantelen en lekt. Door de enorme wrijvingshitte raakt de stof direct in brand. Door de brand worden andere wagons met toxische vloeistoffen aangestraald. Deze kunnen mogelijk bezwijken.”** Het artikel van de Gooi en Eemlander dateerde van vijftien januari van dat jaar. In zijn gedachte zag hij het gebeuren, vlak bij een woonwijk, en ook al had hij geen idee hoe die woonwijk er precies uitzag. Hij kon zich wel voorstellen dat er mogelijk hierdoor veel slachtoffers zouden vallen; mannen, vrouwen, kinderen, niemand zou gewaarborgd blijven voor een eventuele dood.

Over de gevolgen van dit scenario meldt de Veiligheidsregio: „Er is een mogelijkheid dat er meerdere slachtoffers vallen waaronder doden. (. . .) Giftige producten komen in de bodem en toxische dampen komen vrij door verdamping en door verbranding. (. . .) De machinist komt om bij het ongeval. 30 mensen belanden in het ziekenhuis. 5 van hen raken chronisch ziek. Van de duizend omwonenden die worden geëvacueerd, mogen 500 personen meerdere dagen niet naar huis”. Toen hij dit als moest hij eventjes nadenken. Zou dit het allemaal waard zijn als eindresultaat, iets waarvoor je met zijn vieren keihard aanwerkt omdat in werking te zetten? Bedacht hij zich. Het aantal slachtoffers viel hem wel een beetje tegen binnen dit scenario. Zeker als de trein enkel en alleen maar giftige stoffen vervoerde. Misschien, dacht hij nu. Zou het met meer brandbare en ontplofbare lading wat meer slachtoffers kunnen opleveren dan nu, want hij las op het eind van het artikel heel duidelijk dat de journalist Ronald Frisart er uitdrukkelijk erbij schreef als een soort van disclaimer: **Het document van de Veiligheidsregio is geschreven voor burgemeesters, wethouders, gemeenteraadsleden en (veiligheids)ambtenaren. Het is niet de bedoeling het actief onder de aandacht te brengen van pers en publiek.** En dat gaf hem toch weer even dat sprankje hoop dat er nog veel meer ellende stond te wachten dan hier stond beschreven.

Hij zette zijn laptop uit en stapte in de auto, om de weg naar Hilversum maken, een ritje van pakweg een uurtje vanaf zijn huis. Na een klein uurtje buiten het spitsuur van een doordeweekse dag over de snelweg te zijn gereden, reed hij dan uiteindelijk Hilversum binnen. Als hij links om zou gaan dan zou hij richting de Hilversumse wijk Kerklanden en Nieuw Loosdrecht rijden, rechtdoor rijden leidde richting het centrum van deze gemeente.

Eenmaal aangekomen parkeerde hij zijn wagen bij een parkeer garage dat bij de zogenaamde Groest was gelegen en zette zijn weg te voet voor richting het station. Hij keek even op zijn telefoontje op google maps en vanuit daaruit zag hij dat hij de weg die het spoor liep zowel richting Amsterdam als Amersfoort en Utrecht gewoon te voet kon volgen. Hij liep eerst de weg af die richting Utrecht en verder leidde. Dat spoor en al gauw zag hij dat bij een viaduct, net erachter een woonwijkje was gevestigd. Een woonwijkje dat bij een flinke ontploffing, deels zou kunnen worden vernietigd. Dat idee bood hoop, dat maakte het wel waard om ergens op een bepaald tijdstip aan een spoor te lopen rotzooien omdat doel te bewerkstelligen. Dacht hij nu heel praktisch bij zichzelf.

Hij trok het wijkje in dat de “Professorenbuurt” bleek te heten, een wijkje als je misschien zoveel wijkjes hier hebt, dacht hij even als een ware vreemdeling in Hilversum. Want waar hij nu was, waar hij nu stond deed hem niet denken dat hier nu echt de rijkste mensen van het Gooi woonden. Gewoon een buurtje dat je ook in Haarlem zou aantreffen, alleen hij kon het niet vergelijken met welke buurt dan ook in het Schalkwijk waar hij woonde.

Misschien was het vergelijkbaar met een gedeelte van de Leidse buurt waar ook huizen te vinden waren die dichtbij het spoor stonden. Hij keek even goed naar de huizen die er stonden, rijtjes huizen, die bij een gigantische ontploffing van die trein misschien wel gelijk werden getroffen en het eventuele vuur de rest van zijn werk deed, als het de bewoners van die huizen in hun slaap zou verassen. Langs hem heen zag hij even spelende kinderen rennen. Hij lachte wel vriendelijk naar ze, maar zijn lach was gemaakt, zijn lach, die ware intentie van die lach wilde hij niet aan ze verraden; want in zijn gedachte zag hij ze al dood naast hun bedjes liggen als een wagon of het liefst meerdere waren ontploft.

Hij liep verder door de straat die de Professor Poelsstraat leek te heten en hem voerde naar een gedeelte van Hilversum dat alleen maar uit huizen bestond die verder van het

spoor waren gebouwd. Deze huizen waren niet interessant voor hem, het ging hem alleen maar om de huizen die dicht bij het spoor stonden, in ieder geval dicht genoeg om bij een ontploffing zelf schade op te lopen. Een dergelijke schade die zijn bewoners ervan konden doden in hun slaap.

Hij dacht nog even na. Eigenlijk zat hij de hele avond al na te denken. Het plan met die trein klonk heel aantrekkelijk, alleen het doen ontsporen ervan. Dat werd even een opgave. Aangezien die treinen alleen in de nacht rijden en hij niet wist op welke nacht hij precies rijdt en om hoe laat hij Hilversum zou passeren, zou dat even een uitzoekerij worden, maar niet onmogelijk, want alles was mogelijk als Allah het wilde, wist hij. Iets dat veel voorbereiding met zich meebracht. Iets waarmee je heel voorzichtig mee moest zijn. Want je moest het juiste tijdstip weten en daarnaast moest je ook iets op het spoor weten te liggen dat die trein deed ontsporen opdat bepaalde tijdstip.

Dat is niet iets wat je in een twee drie voor elkaar kreeg. Dacht hij nu alleen maar terwijl hij een slok van zijn cola nam.

Daarbij bedacht Faysal, had het allemaal wel zo'n haast. Naar zijn idee niet. Maar hij wist niet hoe de anderen van zijn groepje erover dachten. Immers dit kon wel minstens als het even tegen zat een jaartje aan gedegen voorbereiding kosten, als het even tegen zat dan, als dat niet het geval was dan was het misschien wel korter.

En daarnaast moest die voorbereiding ook niet gaan opvallen, want de ogen van de diverse inlichtingendiensten sliepen nooit, althans de ogen van hun informanten dan, want daar moesten ze het van hebben, dacht hij nu gelijk. Ja hij was overal op berekend nu hij aan iets was begonnen dat vele gelovigen die net zo in het geloof stonden als hij kracht moest geven.

Hij had alles aanschouwd wat er maar te aanschouwen viel binnen de versleutelde kanalen van telegram. De opkomst en ondergang van het kalifaat had hij daar meegemaakt, en met de ondergang van het echte kalifaat maakte hij ook de ondergang mee van het zogenaamde virtuele kalifaat dat je daar binnen dat versleutelde sociale netwerk had.

En nu, jaren na de val van het kalifaat, was alles versplinterd, de aanhangers van IS de fans, degenen die zich verbonden voelde met het leger van de ware gelovigen zaten nu her en der op diverse sociale netwerken. Maar uiteen gerukt als ze waren, des te gevaarlijker ze nu konden zijn, dacht hij nu alleen maar. En die gedachte gaf hem weer kracht, extra kracht die hij nodig had. 'Elk nadeel heeft zo zijn voordeel', fluisterde hij alleen maar zachtjes, wetende bij zichzelf dat ze zo versplinterd waren als beweging, dat het haast onmogelijk was geworden voor de inlichtingendiensten om echt ook maar iedereen in het oog te houden, zelfs de informanten van hen hadden nu niet meer alles in het oog. Een geruststelling maar toch, wist hij, moest je altijd uitkijken voor ze, voor die

wakende ogen en die opengesperde oren die dingen opvingen die niet voor hun gehoor bestemd waren. Hij was daarom maar al te blij dat hij het groepje dat hij om zich heen had verzameld, door de jaar heen door en door leerde kennen. Hij kende de zwaktes van een ieder, zwaktes die hij ook had. Want ook hij was als het erop aankwam niet een standvastig moslim die zuiver leefde als een ware moslim. Ook hij ging in het weekend uit. Iets wat hij niet erg vond. Immers, hij wist dat de aanslagplegers die op elf september toesloegen in die Amerikaanse vliegtuigen ook niet als zuiver moslims door het leven gingen, want; een elk zuiver naar de leer van de islam levende moslim wordt gewantrouwd door de overheden van de ongelovigen die niets, maar dan ook niets hadden met de enige echte wetten die waren uitgedragen door zijn God, Allah.

Leven als een ware moslim was in deze tijd niet van enige vorm van gevaar gewaarborgd wist hij.

Deze samenleving had het niet op de ware gelovigen, die ware gelovigen moesten zich naar hun maatstaven maar aanpassen aan hun zeden en gewoonte. En doe je dat niet, spreek jij je als ware gelovigen daarover uit, dan ben je in hun ogen, hun zondige ogen, verdacht. Ja zo zat de wereld hier in dit land van ongeloof in elkaar. Het liefst zagen ze de moslim braaf met een regenboogkleurig plastic tasje de winkel uit gaan. Een nachtmerrie als hij daaraan moest denken.

Hij was die vernederingen van die ongelovigen naar zijn broeders en zusters meer dan zat. Zij die nog steeds leefde naar de wetten van het ware geloof werden hier in dit land van zogenaamde godsdienstvrijheid gewoon gediscrimineerd. Ook al wilde de bestuurders die waren gekozen naar de wetten van de mens, daar niet aan, toch was het zo en ook al zei je ze dat, massaal keken ze dan om, want dat wilde ze net niet zien.

Nee, hij had net als zijn andere drie broeders flink gehad met dit land. De arrogantie van de ongelovigen was hun alle vier een doorn in het oog. Een wonde die maar niet wilde overgaan.

En om niet op te vallen deed hij maar mee met die gekte, die gekte die ongeschreven voor werd geschreven door de ongelovigen. Elke dag speelde hij tegen zijn zin maar toneel. Zelfs op zijn werk. Want het stak hem dat hij dagelijks kilo's aan uitgepakt varkensvlees in zijn handen moest houden om deze op de lopende band te leggen, zodat ze werden versneden in verkoopbare stukken die dan later verpakt en al in de supermarkt lagen.

De eerste keren dat hij dat deed, moest hij zich inhouden dat hij niet ging kokhalzen. Stonden de meeste ongelovigen dan aan de band waar het vlees werd versneden dat wel halal voor hem was, maar enkel en alleen nog maar haram was om de manier waarop het rund was geslacht, stond hij met merendeels mede gelovigen aan die onreine band, om die vieze hompen vlees te verwerken tot verkoopbare lapjes varkensvlees. Zulk een onrecht vond hij dat, maar omwille de rekeningen die hij maandelijks moest betalen en de huur van zijn etage in Schalkwijk, hield hij maar zijn mond en deed hij maar braaf zijn werk.

En als hij aan het werk was dan droomde hij soms in de pauze stilletjes van een mooier leven. Een leven waarin dit werk niet voor kwam, een leven waarin hij voldoende geld had, een huis en een vrouw. Het werk dat hij op uitzendbasis deed, bood hem net genoeg om van te leven en om er nog een beetje leuke dingen mee te doen.

Dingen waarmee hij in deze samenleving niet opviel, uitgaan, drinken, ook al was dat laatste ten strengste verboden, hij wist dat deze zonde en al die andere die hij al had begaan zou worden vergeven als hij een aanslag zou plegen waarbij hij als een martelaar om het leven kwam.

En hij wist dat een verblijf in de hemel op het laatst, hem meer waard was dan het leven dat hij nu op deze planeet leefde. Want dit leven was maar tijdelijk wist hij. Dit leven had eigenlijk niets om het lijf; het was een tijdelijk tussenstation, niets meer en niets minder. Daar deed hij niet moeilijk over.

Maar hij wist, dat bij het lukken van zijn plan dat hij met de andere maakte, hij zijn sporen voor eeuwig zou achterlaten, dat zijn naam voor eeuwig zou zijn verbonden aan die gebeurtenis, of als ze slim zouden spelen aan die diverse gebeurtenissen in dit land van de ongelovigen. Die gedachte hield hem op de been, maakte hem niet gek, want gek zou hij worden van het leven dat hij nu leidde; een nutteloos leven zonder enig zicht op verbetering. Want hij wist dat hij net als veel van zijn broeders en zusters altijd tot een groep zou behoren die tot de laagst uitbetaalden hoorde. Hij behoorde bij de groep die de rest van hun leven eentonig saai en zwaar werk zou mogen verrichten in ruil voor een schijntje. Dat was zijn lot hier, en niets anders dan dat zou zijn lot alhier op deze planeet zijn.

Met een klap zette hij zijn glas met cola op tafel. Hij walgde van dat vooruitzicht, het deed hem denken dat hij al bij geboorte was uitverkoren om als een mislukte door het leven te gaan. Hij voelde zich geen verliezer, alleen de maatschappij drukte hem wel in

die hoek van verliezers. Hij mocht dan wel een geboren en getogen Nederlander zijn, door de afkomst van zijn ouders zouden ze hem altijd wel behandelen als een immigrant, iemand die niet echt hoorde in deze samenleving die zo gehaast was, dat vele zich voorbij liepen. Hij walgde van deze samenleving, een samenleving die werd geregeerd door Satan, alleen de ongelovigen realiseerde dat geen eens, die wilde niet nadenken, want dat konden ze niet, en konden ze dat wel, dan wilde ze dat niet, omdat zij zich dan liever laafde aan dingen van plezier; de dingen die hen niet deed nadenken over het leven.

Hij was niet zoals hen, en hij wilde ook nooit zoals hen worden, dat wist hij wel, daarom zette hij zich in stilte tegen hen af.

Het goede weer deed hem naar buiten gaan, mooier weer dan dit kan je haast niet krijgen in dit jaargetijde. Dacht hij nu. Het weer inspireerde hem om naar Bloemendaal aan het strand te gaan. Gewoon om te kijken hoe daar alles in het normale reilde en zeilde. Ze zouden toch niks door hebben als hij er ook zou zijn op deze dag. Voor hen was hij gewoon de zoveelste bezoeker die naar een strandfeest aldaar ging. Niets meer en niets minder. Het verbaasde hem eigenlijk hoe makkelijk het was om verkenningswerk te doen zonder ook maar op te vallen. Het was in feite het meest makkelijkste werk dat er was. En waar de rest van de bezoekers er alleen maar kwamen om te feesten, te zuipen en te snuiven, kwam hij er eigenlijk alleen maar om te kijken hoeveel doden je er kon maken op zo'n festijn met een bepaald wapen. En met die gedachte sprong hij in zijn auto om zijn weg te vervolgen naar het strand en natuurlijk om zich blauw te betalen aan parkeerkosten. Maar ja het mocht wat kosten deze verkenning want, dacht hij maar, de gedachte alleen al aan het mogelijke aantal doden wat je kon maken bij zo'n aanslag vergoede dan weer de kosten ervan. Niets in het leven was immers gratis, alles kende zijn prijs; dus ook dit.

De Zeeweg oogde rustig voor de late vrijdagmiddag. De temperatuur van vandaag was net op zijn hoogste punt geweest en hij wist, dat de tijd straks aanbrak dat de meeste mensen straks zouden gaan tafelen voor een flink tarief aldaar op het strand, want de tenten aldaar waren trendy, net als de mensen aldaar; dus zo ook de prijzen voor het eten en drinken.

Het erbij willen horen, daar kwamen die ongelovige nazaten van apen en zwijnen alleen maar voor, ze moesten wat te vertellen hebben bij de koffieautomaat. Want stel je voor als jij de ander niets te vertellen heeft, dan tel je niet meer mee in dit gejaagde leven dat de maatschappij aan zijn inwoners oplegde. Ieder moest een gevulde agenda hebben, want heb je die niet; dan tel je ook niet mee. De maatschappij die van Allah los was, naar zijn maatstaven, was kei en keihard.

Iedereen leefde voor zichzelf in het voor hem steeds meer wordende land van Sodom en Gomorra, dit land was verworden wat de normen van die duivelsstad uit de religieuze geschiedenis naar voren had gebracht. Dit land was van alle medemenselijkheid ontdaan, het egoïsme daartegen vierde steeds meer zege alhier. En ze hadden het zelf geen eens door die ongelovige, ze hadden het maar niet door; blind als ze waren leefde ze maar hun eigen leventje en hadden ze maar seks met wie ze maar wilde. Elke norm was hier verloren gegaan, elke waarde met succes kopje onder gedrukt. Dat was de

stand van zaken van dit land anno nu, wees er maar trots op, dacht hij nu alleen maar terwijl zijn einddoel in zicht was.

Hij zag dat de parkeerplaats aardig volstond en met moeite en heel voorzichtig inparkeren kon hij dan uiteindelijk toch nog ene plekje bemachtigen. Met een gespeelde glimlach stapte hij uit zijn auto en liep richting het strand, het gedeelte waar de strandtenten waren gevestigd was voor hem nu het belangrijkste. Maar alsnog lette hij even heel goed op, en focuste hij voor even zijn blik op het strandgedeelte, gewoon alleen maar om te zien hoe vol het daar nog was op een tijdstip als deze.

Het aantal mensen, alleenstaande vrouwen met kinderen, dat eerste wist hij natuurlijk niet of deze vrouwen die allen er nog vrij jong uitzagen überhaupt alleenstaand waren, maar voor de vorm en de staat van het land waarin het nu naar zijn maatstaven in verkeerde, kon dat dus best de waarheid zijn.

‘Een vrouw behoort niet alleen op stap te gaan zonder haar man’, fluisterde hij nu heel zachtjes tegen zichzelf. Voor even keek hij gelijk snel om, bang als hij was dat ook een iemand dit van hem had gehoord. Maar gelukkig, er was niemand te zien in zijn buurt. Het deed hem wel gelijk realiseren dat hij niet alles er zomaar kon uitfloepen, ook al was dat heel zacht, met dit soort dingen moest hij gewoon oppassen, want je weet maar nooit.

Vooreven bleef hij stil staan, om even alles goed in zich op te nemen. Hij haalde even heel diep adem en snoof de zeelucht even heel goed op. Deze lucht, deze natuurlucht die hij had te danken aan zijn Schepper, Allah, deed hem goed, heel goed zelfs. En hier aan denkende zag hij de ene naar de andere onbedekte vrouw richting de zee of richting de strandtenten lopen met hun kroost. Hoofdbedekking daar hadden die ongelovige vrouwen nog nooit van gehoord, ja in de middeleeuwen, toen droegen ze het wel, die hoofdbedekking, alleen toen was het uit mode, en niet vanwege hun verdraaide geloof, die alleen nog maar nog meer naar ongeloof en afvalligheid van hun schepper leidde. Ook al waren zij die nog geloofde, mensen van het heiligboek, naar de maatstaven gezien hoe ze nu leefde, kon hij dat niet aan ze afzien. Het waren in zijn ogen gewoon heidenen, smerige heidenen, zonder ook maar een spoortje, of een grammetje eer te bezitten.

Daar liepen ze dan, die vrouwen, die hoeren van de duivel in hun niet veel bedekkende kleding. Voor even keek hij zijn ogen uit, een vrouw die nu richting zijn kant kwam aangelopen had zelfs haar borsten niet bedekt met wat voor stof dan ook. Een schande,

dacht hij nu alleen maar terwijl hij zo stoïcijns mogelijk voor zich uit keek. Dat was het enigste wat hij nog kon want, ook al zei het geloof hem dat hij dit soort vrouwen moest mijden als de pest, hij was hier met een missie en niets maar dan ook niets mocht aan hem te merken zijn dat hij in feite op sommige vlakken dan een zwaar religieus persoon is.

Zonder ook maar haar raar aan te kijken vervolgde hij zijn weg richting het feestgeruis dat al op gang was bij de strandtenten. De house muziek dreunde keihard en als hij even richting een andere tent liep dan hoorde hij daar weer andere muziek keihard door de geluidsboxen heen tetteren. Allemaal house of lounge house of hoe het ook mocht heten, hij wist het niet, voor hem was het allemaal hetzelfde, een en al dezelfde ellende. Dreunen van muziek die leidde naar moreel verval, muziek die de weg naar de zonde vrijmaakte voor degene die hier helemaal in opgingen. Muziek was een duivelse vinding, dacht hij nu alleen maar onuitgesproken bij zichzelf.

Hij deed of het hem niet stoorde, maar toch het stoorde hem der mate dat het hem maar als te meer deed beseffen dat toneelspelen nu het beste was. Hij keek even opzij naar de mensen die niet danste, maar gewoon nog op de grond op een kleedje zaten, of halfliggend in een strandstoel. De sigaretten die ze rookte, die geur, de geur van drugs vermengd met tabak.

O Allah ziet wat de mensheid nu doet, een en al zonde, uw woorden kennen ze niet en zij willen die ook niet kennen. Dacht hij nu alleen maar. Het deed hem realiseren dat zij die daar zo zaten in al hun zonde, niets meer en niets minder snakte naar de gepaste straf hiervoor, de doodstraf!

Hoe meer hij om zich heen keek, hoe meer moreel verval hij zag, een dergelijk verval dat alleen maar kon worden gestraft met de straf van de dood, want bijna allen begingen wel een zonde die erom vroeg om die op hen toe te passen. Nee normen en waarden van de islam, zou aan deze mensen met veel geweld moeten worden bijgebracht. Ze vroegen er allemaal om in zijn ogen. Niets maar dan ook niets wees erop dat deze mensen de wetten en de levenswijze van de islam vrijwillig zouden aannemen als enige echte levenswijze die hen op het pad der spirituele bevrijding zou brengen. Hij liet het niet merken, bleef maar gemaakt glimlachend voor zich uitkijken, maar innig walgde hij van hun gedrag.

En hoe meer hij zich ergerde aan ze, des te meer verlangde hij naar het plegen van een wel overwogen en goed uitgevoerde aanslag met automatische geweren met genoeg

kogels om er zoveel mogelijk om te leggen. De heiden had het verdiend, dik verdiend zelf in zijn ogen. Maar dat liet hij niet merken, als een volleerd acteur liep hij nu langs de mensen om op het laatst ergens halt te houden, om daarna als de eerste de beste strandgast ergens plaats te nemen met een drankje in zijn handen.